

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 8838

гр. София, 27.11.2020 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в закрито заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **13162** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 203 и следващите от АПК.

Първоначално исковата молба е подадена от Б. С. А. с ЕГН [ЕГН], против Българска народна банка със седалище [населено място], и при условията на евентуалност срещу [фирма] с ЕИК [ЕИК] със седалище [населено място], представлявано от изпълнителния директор М. В., за претърпени от ищцата имуществени вреди в размер ва 2 835 953,55лв., представляващи левовата равностойност на сумата от 1 450 000 евро, поради незаконосъобразно отменен /канцелиран превод на посочената сума в евро от банковата сметка на ищцата в Корпоративна търговска банка (КТБ) в несъстоятелност (КТБ) на дата 20.06.2014г.

С определение по делото от 25.09.2020г., влязло в сила като необжалвано, съдът е уважил искането на ищцата за оттегляне на исковата ѝ претенция по отношение на [фирма]. Във връзка с това от страна на последното дружество е предявено искане за присъждане на разноски за водене на делото, представени са фактури от 10 и 13.07.2020г. и авизо за получен банков превод от 15.07.2020г., както и договор за правна защита и съдействие от 10.07.2020г. между Борика АД и Адвокатско дружество "К. и Г." с предмет процесуално представителство и защита по конкретното дело. Договорено е и заплащане на вознаграждение в размер на 7000 лв. без ДДС за инстанция. В договора се съдържа и клауза в случай, че производството пред първоинстанционния съд се прекрати, да бъде заплатено вознаграждение в размер на 3000 лв. без ДДС.

След размяна на книжа, по делото са постъпили становища по искането от страна на Българска народна банка, в което е посочено, че въпросът за отговорността за разноски относно частично оттегляния иск следва да се реши единствено между ищцата и евентуалния ответник, предвид на което този ответник няма да има касателство към това правоотношение.

От страна на ищцата е постъпило становище, според което искането на [фирма] за присъждане на разноски по делото е неоснователно и не следва да се уважава. Изтъкнати са и доводи, че чл.10 ЗОДОВ в редакцията си до промените с ДВ брой 94/2019г. не намира приложение тъй като до прекратяване на производството по отношение на този ответник с определението на съда от 25.09.2020г. не е имало депозирани искане и доказателства за сторени разноски в производството. Поддържа, че вероятното правно основание на искането за разноски е чл.10, ал.4 ЗОДОВ, но вр. пар.6 ПЗР на ЗИД ЗОДОВ ДВ94/2019г., е предвидено приложимост на изменението на закона за заведените иски молби след влизането му в сила. Позовава се на съдебна практика в този смисъл и конкретно - актове на ВАС по адм.д. 2084/2019г., по адм.д. 776/2020г., по адм.д.8741/2019г. и по адм.д. 14418/2019г. Също претендира, че чл.10, ал.4 е неприложима, на основание, че за юридическите лица е предвидено само заплащане на вознаграждение на юрисконсулт, не и на адвокат. На следващо място ищцата претендира, че искането за разноски не е направено своевременно, такова искане можело да бъде предявено само при висящ процес, а такъв не бил налице по отношение на този ответник, тъй като с определението от 25.09.2020г. съдът е прекратил производството. В случая искането е направено на 28.09.202г., в съдебно заседание при връчване на определението на съда за прекратяване на страните. Съдът като съобрази доводите и възраженията на страните, по искането за присъждане на разноски в полза на ответника [фирма] и на основание постановеното с определението по делото от 25.09.2020г. връщане на исковата молба по отношение на този ответник и прекратяване на производството в тази част, приема от фактическа и правна страна следното:

Както е посочено от ищцата в писменото становище, в казуса по делото е приложима редакцията на чл.10 ЗОДОВ до изменението ѝ със ЗИД на ЗОДОВ с ДВ брой 94/2019г. Това следва от пар.6, ал.1 на ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ, обн. ДВ брой 94/2019г. от 29.11.2019г., според която разпоредба този закон се прилага за предявените иски молби след влизането му в сила. В казуса по делото исковата претенция е предявена на дата 19.06.2019г., първоначално пред СГС, изпратена по компетентност на АССГ. По тези съображения чл.10, ал.4 ЗОДОВ, нова разпоредба, приета с посоченото изменение на закона, не е приложима.

ЗОДОВ предвижда ищецът да бъде осъден да заплати на ответника само „разноски по производството“ и само ако изцяло оттегли иска. Така съгласно чл. 10, ал.2 ЗОДОВ, в действащата редакция - след ДВ брой 43/2008г.:" Ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло.". Без съмнение второто изречение на разпоредбата има предвид разноски по смисъла на първото изречение, т.е. „разноските по производството“.

По процесното искане на ответника [фирма] за присъждане на понесени разходи за вознаграждение на адвокат, на основание оттегляне на иска спрямо него, чл.10, ал.2 ЗОДОВ, второто изречение е неприложим, нито друго правно основание по АПК или ГПК, на основание следното:

1.В казуса по делото исковата претенция не е оттеглена изцяло, а само частично - чрез оттеглянето ѝ срещу единия ответник, съдебното производство е частично

прекратено, като продължава срещу другия ответник - БНБ и за първоначално предявената искова претенция по размер. В случая законодателят не е предвидил изрично хипотеза на частично оттегляне на иска срещу единия ответник. Оттеглянето на "иска изцяло", има за правна последица прекратяване на съдебното производство, т.е. оттегляне на иска срещу всички ответници, когато са повече от един.

3.В разпоредбата на чл.10, ал.2 ЗОДОВ, която е специална уредба по отношение на нормите на чл.143 АПК и чл.78 ГПК, законодателят не е предвидил изрично, че при оттегляне изцяло или частично на предявените искове, на ответника се дължи заплащане на възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв или юрисконсултско възнаграждение, ако е бил защитаван от юрисконсулт.

Липсата на изрична уредба по този въпрос не е празнота в правото, която следва да се запълни по аналогия на закона чрез прилагането на норми на АПК или ГПК. Това е така именно поради наличието на изричната уредба по този въпрос в чл. 10, ал.2 ЗОДОВ по отношение на едната страна в производството ищецът. В подкрепа на тези изводи, че българският законодател изрично е ограничил чрез специална уредба финансовата тежест, която следва да понесат ищците по исковете за вреди на основание чл.1, а.1 ЗОДОВ, е и даденото тълкуване от Европейският съд по правата на човека за правото на достъп до съд по чл.6, т. 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи - решението от 12 юли 2007г. по делото С. срещу България, в което освен другото съдът е приел, че : "от практическа гледна точка налагането на съществена финансова тежест след приключването на процедурите може да играе ролята на ограничение на правото на достъп до съд...", "останалите разноси също не следва да съставляват неразумно ограничение на правото на достъп до съд." - т. 54 и т. 59 от мотивите на решението. Следва да се посочи, че именно след постановяване на това решение, е приета действащата редакция на чл.10, ал.2 ЗОДОВ - ДВ брой 43/2008г.

3. Освен горното, възнаграждението на адвоката, заплатено от ответника по иска, не съставлява „разноси по производството“ по смисъла на чл.10, ал.2 ЗОДОВ. Този закон съдържа в чл. 10, ал.2 и ал.3 самостоятелна и поради това специална уредба на отговорността за разноси за исковите производства по този закон. Тази специална уредба дерогира приложението на общата уредба на отговорността за разноси, предвидена по чл.143 АПК и чл.78 ГПК.

Конкретно на въпроса дали възнаграждението за процесуално представителство, платено от ответник по иска за адвокатско възнаграждение или възнаграждение на юрисконсулт представлява „разноси по производството“ по смисъла на чл.10, ал.2 ЗОДОВ, следва да се даде отрицателен отговор. В чл. 10, ал.3 ЗОДОВ законодателят е предвидил хипотезите, в които ответникът може да бъде осъден да заплати на ищеца държавна такса, разноси и възнаграждение на адвоката или юрисконсулта за процесуално представителство, ако искът бъде уважен изцяло или частично.

Законодателят идентично е разграничил като е посочил отделно възнаграждението за един адвокат от разностите по производството в текстовете на чл. 143, ал. 1 АПК и в чл. 78, ал. 1 ГПК. Следва да се отбележи, че друг извод не следва и от съдържанието на чл. 75 и 76 ГПК .- разностите по производството са такива за свидетели и вещи лица и касаят разходи, необходими за извършване на процесуални действия по искания на страните (чл. 76 ГПК), т.е. разноси за събиране на доказателства в хода на

съответното съдебно производство и които се определят от съда.

По арг. от чл. 15, ал.3 от Закона за нормативните актове, разпоредбите възлагащи финансови тежести за една от страните по делото следва да се тълкуват стриктно. А от съдържанието им следва извода, че законодателят изрично разграничава "разноски за производството" от възнаграждение за един адвокат, респективно юрисконсултското възнаграждение. Последните, макар и да са разходи по делото, не са разноски по производството по смисъла на чл.10, ал.2 ЗОДОВ.

В заключение, в ЗОДОВ следователно не е предвидено изрично възстановяването на разхода за ползваната от ответника по иска адвокатска услуга или заплащане на юрисконсултско възнаграждение в негова полза, в хипотезата на оттегляне на иска за отговорност за вреди, а норми по АПК или ГПК, уреждащи в тежест на ищеца дължимост на такова възнаграждение, са неприложими.

По тези съображения, настоящият съдебен състав приема, че при процесното частично оттегляне на процесният иск срещу ответника [фирма], приложимата правна уредба по ЗОДОВ не предвижда възстановяване на разходи на този ответник за адвокатско възнаграждение, с оглед на което и

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на [фирма] за присъждане на възнаграждение за защита и процесуално представителство по делото от адвокат в размер на 3 600 лв.

Определението подлежи на оспорване пред Върховен административен съд с частна жалба и в 7-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: